

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Γιατί δέν έβγαλε τὸ Κάροσ πολλοὺς συγγραφείς. Ὁ κ. Πωγιοε τοὺς Ἑλληνας. Ἡ τελευταίος καταγίγας και οἱ ἀνταποκριταί. Τὸ μέγεθος τοῦ χαλαζίου. Τί εἶπεν ὁ κ. Βενιζέλος. Οἱ Ἑλληνας δραματικὸι συγγραφείς. Ὁ βασιλεὺς στὸν πελεμο. Ὁ Γαβριηλίδης και ὁ... μπακαλιάρος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὅταν ἦταν στὴν Αἴγυπτο ὁ θάσος τῆς Κυβέλης, ἡ κ. Κυβέλη φώτισε ἕνα βράδι τὴ συντροφίαν τῆς τοῦ θεάτορ «Μελιθεντέρε»: — Γιατί τὸ Κάροσ δέν παρήγαγε τόσοσ πολλοὺς συγγραφείς, ἔσως ἢ Ἀλεξάνδρεια; — Γιατί τὸ κλίμα τοῦ Κάροσ εἶνε ὑγιεινότερο!... ἀπάντησε ἡ κ. Γεντιοῦ.

Ὁ κ. Πόπ, μιλώντας μιά φορὰ γιὰ τὴ στάσι τὸν Ἑλλήνων ἀπέναντι τὸν γυναικῶν, ἔλεγεν οἱ: — Ἡ ματιές ποὺ οἰχνοῦν οἱ ἀνδρες στὴν Ἑλλάδα πρὸς τίς γυναίκες, δέν εἶνε ματιές, ἀλλά... προηνοίξες κανιθόλων!...

Τώρα μὲ τίς τελευταίος καιριές συμφορές τῆς Ἑλλάδος, τίς βροχές, τίς νεροποντές, τίς ἀρροσιές τὸν δημοτικῶν και τὰ χαλάζια, ἀσπίσσε κ' ἡ φαντασία τὸν ἀνταποκριτῶν τὸν ἐφημεριδῶν. Τῆ μιά μέρα γράφουσε πὸς τὸ χαλάζι εἶχε μέγεθος ορεσθιοῦ, τὴν ἄλλη μέρα φουνοτοιοῦ, τὴν ἄλλη μέρα χορδιοῦ!...

Ὁ κ. Βενιζέλος λοιπὸν ὅταν ἐξήστοσε ἀπὸ τίς Κινιλάδες στὴν Ἀθήνα, εἶχε πάρει ὅλη τὴ σειρά τὸν ἐφημεριδῶν αὐτῶν κ' ἐδιάβαζε. Ἰδέοντασ δὲ ὅλεσ αὐτές τίς ὑπερβολές, γιὰ τὸ μέγεθος τοῦ χαλαζίου, εἶπε:

— Τῆ μιά ἡμέρα τὸ χαλάζι εἶχε μέγεθος φουνοτοιοῦ, τὴν ἄλλη καιριοῦ, τὴν τρίτη αὐτοῦ, τὴν τετάρτη εἶχε πορτοκαλίου! Ἀφοῦ δὴ δῆτε οἱ δὴ πέση χαλαζι μέγεθος πεπνοῦ!... Δυστυχῶσ οἱ ἀνταποκριταί βοῖσκοντα προφυλαγμένοι!...

Πόσοι Ἑλληνας προσεβλήθησαν ἀπὸ τὸ μικρόθιο τῆς δραματικῆς συγγραφῆς, κατὰ τὰ τελευταία πενήντα ἔτη; Ἐγνοοῦμε τοὺς ἀσκολιθνήτας μὲ σοβαρὰ ἔργα καὶ ὅχι μὲ ἀπεωροήσεις. Ποῦ λοιπὸν τί λέει ἡ στατιστική:

Ἐνας πρίγκιπ, ἐπτά διπλωμάται, δύο ἀξιωματικοὶ τῆς ἑραφῆ, δεκαεναὶ δικηγόροι, ἕνας πολιτευτής, ἕξ γαιτοροί, δεκαεναὶ δικηγόροι, ἕνας τολώνης, ἕνας ἀγιογράφος και ἕνας φωτογράφος, ἕνας σφῆρο, δύο παραγγελιοδοχοί, δύο καινέμποροι, πέντε τραπέζικοι ὑπάλληλοι, πέντε δημοσίοι ὑπάλληλοι, ἕνας χορηγιατικός, δεκαετρεὶς ποιηταί και εἰκοσι τρεὶς ἠθοποιοί, ἕνδεκα γυναικες, τρεσσερες διαχειρισταί και λογισταί και ἕξηνατεντέ δημοσιογράφοι!...

Ὅταν κατελήφθη ἡ Δοιράνη ἀπὸ τὸν Ἑλληναὶ στρατό, στὸ Βουλγαρικὸ πὸλεμο, τὸ Στρατηγεῖο ἐγκατεστάθη ἔξω τῆς πόλεως, κοντὰ στὴ λίμνη. Ὁ στρατὸς ποὺ περνοῦσε ἀπ' τὴ Δοιράνη, στεκόταν μιά στιγμή στὴν πόλι, ἔτρωγε στὸ πόδι αὐτὰ και τυροί, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, και τραβοῦσε ἔπειτα τὸ δροῦο του.

Μιά μέρα ἕνας ἐπιλαχίας καθόταν ἔξω ἀπὸ ἕνα παντοπωλεῖο και ἔπαιον τὸ φτοχικὸ τὸν προγγεμια. Ἀμα εἶδε τοὺς στρατιώτες, τοὺς ἔκάλισε και θέλησε νὰ τοὺς κερῆση ἕνα κρασὶ. Οἱ στρατιώτες ἐδιεσταζαν λίγο.

— Δέν πειράζει, κἀν ἐπιλοχία, εὐχαριστοῦμε πολὺ! Ἐκείνη τὴ στιγμή μιά χορδιή φωνὴ ἀκούστηκε ἀπὸ πίσω τοὺς: — Στάσου, ἐπιλοχία, τοὺς στρατιώτες δὴ τὸ κερῆσι ἔγω. Γύρισαν τότε οἱ στρατιώτες κ' ὁ ἐπιλοχίας νὰ δῶν ποὺς μίλισσε και μείνανε κατὰληκτο.

Ὁ διηλθίας ἦταν ὁ Βασιλῆας, ὁ ὁποῖος γύρισε, μ' ἕναν ἀξιωματικὸ τοῦ ἐπιτελεῖο του, ἀγνώριστος στοὺς δρόμους τῆς Δοιράνης.

Ὁ Γαβριηλίδης, ὡς γνωστὸν, ἦταν φοτοφάγος. Δέν ἔτρωγε οὔτε φάγια, παρὰ ὅμοιον ὄστρια, λάχανα και κροῦστα. Μιά φορὰ ὅμοσ ἀποφάσισε νὰ γίνῃ μαροφάγος.

Ἐτρωγε λοιπὸν ὅλα τὰ φάγια, πλὴν τοῦ μπακαλιάρου, γιὰ τὸν ὁποῖον ὅμοσ ἔλεγε, ὅτι δὴ τὸν προτιμοῦσε ἰδιαιτέρως... Ἀν σπῆθαινε νὰ τὸν τρώῃ!

Ἐπίσης ὁ Γαβριηλίδης μῖσοσε πολὺ τοὺς Ἴταλοὺς. Ἐλεγε δὲ ὅτι κἀθε λαὸς ἔχει και τὴν ὀσῆν του. Οἱ Ἀγγλοὶ μῖσοῖσιν σὺν κασουσῶσ. Οἱ Γάλλοι σὺν ἔθισμένο γλιθασμα και οἱ Ἴταλοὶ σὺν... χαλασμένοσ μπακαλιάρου!...

— Ἐνας λόγος νὰ τοὺς συχαῖνομα τοὺς Ἴταλοὺς περισσότερο, ἔλεγε, εἶνε τὸ ὅτι μὲ ἔκαμαν νὰ συχαῖνομα τὸν μπακαλιάρου, τὸν τόσο πολὺ ἐπιθιμῶ!...

να... Μὰ ἐδὸ εἶμα στὸ σπίτι μου, ἀκούσ, στὸ σπίτι μου!... Τὸ σπίτι αὐτὸ τὸ παρεχώρησε στὸν πατέρα μου τὸν Παρλαμένο τὸν Παρλαῖο. Δέν εἶνε δικὸ σου... Καὶ μποροῦ νὰ σὲ διώξω...

Ἀνάστα, ἔλασιμένη ἡ Ἀνναπέλλα, ἔτρεξε νὰ ἀνοῖξε ἀμέσοσ τὸ σεντόνι τοῦ πατέρα τῆς. Τὰ μάτια τῆς ἔβρασε ἀμέσοσ στὴν παραγμῆρη τῆς ἔξοσσεσ ποῖγε λάθει ὁ ἄρχον ντὲ Πιέν τὴν προηγομένη. Μὰ δέν τόξασε, δέν διάσασε στιγμή...

— Γοιλάξω... Ἰακόβω... Ὀνισσάντι... Πέτρο... φώναξε, κἀλόντας τοὺς ἰσπρότερες τῆς. Ἐλάτε ἀμέσοσ ὅλο ἐδὸ κ' ἀκούστε με: Δέν εἶμα πεια στὸ σπίτι μου! Μὲ διώχουν! Ἀκούτε;... Μὲ πετοῦν τὸ δρόμο!...

— Κρεῖα!... τραῖλιοσ ὁ Ἐρρίκος. Μὰ ἡ Ἀνναπέλλα συνέχισε μὲ τὴ σοβαρὴ κ' ἐπίσημη φωνὴ τῆς: — Μὲ διώχουν, εἶπα!... Δέν εἶν' ἔτσι, πατέρα μου; Μὰς διώχουν!...

Ἄραξε συγχρόνως τὸ παρεμένο χεῖρ τοῦ νεκροῦ και πρόστάξε: — Ἐμπὸς!... Ἐξω!... Ἀς φῶνομε ἀπ' τὸ σπίτι αὐτὸ τῆς ομορφῆς!... Φουτοῦσε τὸ νεκρὸ τὸ κροῖον σου! Ἐξω!... Ἐξω!... Ὁ Ἐρρίκος παρακολουθοῖσε ὅλη αὐτὴ τὴ σκηρὴ κατὰληκτοσ. Τὸ φανόταν πὸς ὄνειρεῖται!...

Οἱ ἔσπρητα σήκωσαν τοῖρα τὸ φέρετρο τοῦ ἄρχοντος ντὲ Πιέν και βγήκαν ἔξω, προηγομένης τῆς Ἀνναπέλλας.

Μερόσ τὸ θέματα αὐτὸ, ὁ Ἐρρίκος Μονιμορανοῦ εἶχε μείνει ἐμβρόντιος.

Ἐξῆρα γυτῆροσ τὸ πόδι του κάτω μὲ πεισμα, βγήκε ἔξω, πῆδισε στ' ἄλογο του και χάρηκε μέσα στὴ νύχτα...

Ἡ Ἀνναπέλλα, προηγομένη πάντα τῆς θλιθερῆς ποιητῆς ποὺ μετέφερε τὸν νεκρὸ πατέρα τῆς, ἔτρεψε στὸ σπαιτα τῆς τροφοῦ τῆς κ' ἔβασε σ' ἕνα κρεβάτι μοσεταῖανη! Εἶχε λυρετὸ, τὰ μάτια τῆς γυαλοκοποῦσαν, ἀνάσασε βαρυσία!... Ἡ πιστὴ τῆς τροφὸς τὴν τροποῖθησε ὡς τὸ προῖ, κλαῖοντασ πικρὰ. Μὰ ὁ πικροῦ ὅλο και μεγάλωνε. Ἡ Ἀνναπέλλα δέν γνώριζε πειὰ κανένα, παραμίλαγε, πάθαινε ἔξῆρες!... Ἐγινε ἡ κηδεία τοῦ πατέρα τῆς, χορὶς νὰ καταλάβῃ τίποτε. Ὁ γαιτροῦσ ποὺ τὴν εἶδε, φοβήθηκε. Ἡ φτοχὴ νῆα κἀνδένειε σοβαρὸσ!...

Ὁ Ἐρρίκος Μονιμορανοῦ ἔτρεξε τὸ προῖ ὡς τὸ σπαιτα τῆς τροφοῦ, ζητώντας νὰ μῆθῃ τί ἀπέγνε. Ὅταν ἔβασε πὸς ἡ Ἀνναπέλλα κἀνδένειε νὰ πεθάνῃ, ἀπτήθηκε βαθειά. Γιατί τὴν ἀρρωτοῦσε, τὴν ἀγαποῦσε σὺν ἀλασμένωσ...

Ο ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

Τεσσερες ἡμέρες πάλαιγε ἡ Ἀνναπέλλα μὲ τὸ θάνατο, Τεσσερες ἡμέρες ἀγωνίας, βασχῶν, ἀπειλοίας, Ὅλον δὲ αὐτὸ τὸν καιρὸ ὁ Ἐρρίκος Μονιμορανοῦ τραγούρισε πάντα ἔξω ἀπ' τὸ σπαιτα τῆς τροφοῦ τῆς, σὺν τρελλός. Δέν μπορούσε νὰ ἠσυχάζῃ. Ἀγαποῖσε τὴν Ἀνναπέλλα... Τὴν ποθοῦσε... Ὑπέφερε μαρτύρια!...

Στὸ μετὰδὸ αὐτὸ εἶχαν φτάσει θλιθερές πληροφορίες ἀπ' τὴν Τερωαν. Ὁ ἔχθροσ εἶχε καταλάβει τὴν πόλι, ἔπειτα ἀπὸ ἄρχον ἀγῶνα, ποὺ χάρηκε τὸ αἶμα ποτῆμ! Οἱ διαχίλιοι γενναῖοι μὲ τὸν Φαγαρίσκο Μονιμορανοῦ ἐπὶ κεφαλῆς, εἶχαν σκοποῦθῃ ὅλο. Ἡ πόλις κάρηκε, γρογγιόσθη ἐν θεμελίον. Κι ὁ Φαγαρίσκος Μονιμορανοῦ εἶχε χαθεῖ!...

Ἡ πληροφορία αὐτῆς εὐχαριστοῖσαν τὸν Ἐρρίκο. Ἦταν βέβαιωσ πειὰ πὸς ὁ Φαγαρίσκος σκοποῦθηκε. Ἡ Ἀνναπέλλα σινεπὸς δὴ γινόταν δικὴ του!...

Ἐνας χῶνος εἶχε περάσει τοῖρα ἀπὸ τὴ νύχτα τὸν δραματικῶν γεγονότων, ποὺ διηγηθήκαμε παραπάνω.

Ἐνα προῖ ὁ Ἐρρίκος τραβῆξε, ὅπως πάντα, πρὸς τὸ σπαιτα τῆς τροφοῦ τῆς Ἀνναπέλλας. Ἐξῆρα νὰ εἶδῃ ἀπὸ μακρὰ τὴν νῆα νὰ κἀθετα στὴν αὐλὴ τοῦ σπαιτοῦ. Ἦταν ἀκόμη γλομῆ και καταβεβλημένη, μὰ ἰπερόχως ὄρθια. Φοροῖσε μαῦρα και κραποῖσε στὴν ἀγκαλιά τῆς ἕνα χαριτωμένο παιδίον. Τὸ παιδί τὸν Φαγαρίσκου, τὴν λατρεμένη χοροῖλια τῆς, τὴν ὁποία εἶχε γεννήσει ποὺ ἔξ μισῶν.

Ὁ Ἐρρίκος κἀντῆρε ἀμέσοσ στοὺς θάμνοσ και κῶτῆσε τὴν Ἀνναπέλλα μὲ λαχάρια. Ἐνα στανικὸ σχέδιο γεννήθηκε στὸ μυαλό του. Τώρα ποὺ ἡ Ἀνναπέλλα εἶνε καλὰ, μπορούσε νὰ τὴν ἀρτάξῃ διὰ τῆς βίας, νὰ τὴν μεταφέρῃ σ' ἕνα μακρινὸ τὸν πύργο και νὰ τὴν ἀπολαοῖ, νὰ ὀσῆση πάνω τῆς τὸν πλογοῦ τὸ πόθο. Ναι, αὐτὸ θέκανε!... Ἐξῆρατιμῶνοσ γιὰ τὴν ἐμπενοῖ του αὐτῆ, γύρισε ἀμέσοσ στὸν πύργο. Μόλις ὅμοσ μπῆκε στὴν αὐλῆ, εἶδε νὰ φτάνῃ ἕνας κατακλῶντικὸσ ἐπιστοῖς, πάνω σ' ἕνα ἀφορισμένο ἄλογο. Ἡ καρδιά του σπῆχτηκε!... Ποιὸς ἦταν ὁ ἐπιστοῖς αὐτοῦ;... κ' ἀπὸ ποὺ ὀρχότανε;... (Ἀκολοθεῖ)

